



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **AHOLD Czech Republic, a.s.**, se sídlem Radlická 520/117, Praha 5, zastoupeného JUDr. Mojmírem Ježkem, advokátem rutland ježek, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Betlémské náměstí 351/6, Praha 1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015, č. j. ČOI 18023/15/O100/3000/15/HI,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského (dále jen „ČOI“ nebo též „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 1. 2015, č. j. ČOI 4310/15/3000/R/Mach, tak, že slova „*nesplnil a při chybném účtování výrobků Baterie High Energy AAA/4 a AHB špejle hročené 100ks*“ nahradil slovy „*nesplnil, neboť poté co byl spotřebitelem upozorněn na nesprávné účtování výrobku Baterie High Energy AAA/4*“; a slova „*nesplnil a při chybném účtování výrobků Kartáč na lahve 2v1, Pěna*

DOVE mandlový krém, Fixy 18ks, Merci čokoláda extra dark, Svačinový box 0,6L MLP“ nahradil slovy „*nesplnil, neboť poté, co byl spotřebitelem upozorněn na nesprávné účtování výrobku Fixy 18 ks*“; a slova „*úhrnná pokuta ve výši 800.000 Kč, slovy osm set tisíc korun českých*“, nahradil slovy „*úhrnná pokuta ve výši 775.000 Kč, slovy: sedm set sedmdesát pět tisíc korun českých*“; a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Uvedená pokuta byla žalobci uložena za porušení § 3 písm. c) odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“); za porušení § 4 odst. 3, v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a), téhož zákona a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a za porušení § 12 odst. 2 písm. a) téhož zákona a naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele.

V období od 3. 7. 2014 do 10. 10. 2014 provedl správní orgán I. stupně celkem jedenáct kontrol v provozovnách žalobce. Na základě zjištění zachycených v příslušných protokolech o kontrole pak správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem oznámením ze dne 8. 12. 2014 správní řízení.

Dne 13. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. ČOI 4310/15/3000/R/Mach, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání tří správních deliktů spočívajících v porušení konkrétních povinností dle zákona o ochraně spotřebitele (viz shora), za což mu byla uložena pokuta ve výši 800 000 Kč, a dále dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém namítal především nepřislusnost ČOI k rozhodování o některých jemu vytýkaných správních deliktech, nenaplnění generální klauzule nekalých obchodních praktik jednáním žalobce a nepřiměřenost výše uložené pokuty. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 2. 2015, č. j. ČOI 18023/15/O100/3000/15/HI, prvostupňové rozhodnutí částečně změnil, jak bylo popsáno výše, a ve zbytku ho potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu žaloby namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejména z důvodu nesprávné právní kvalifikace jednání žalobce a nesprávné interpretace právní normy. Z těchto důvodů se pak žalobce domníval, že mu byla správními orgány také uložena nepřiměřeně vysoká pokuta.

Dle žalobce žalovaný nesprávně kvalifikoval jednání popsané ve výroku 1. prvostupňového rozhodnutí jako porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Toto jednání však bylo dle názoru žalobce tzv. nezpůsobilým pokusem, který je v případě právnických osob nepostižitelný, a bylo třeba ho posoudit jako porušení ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. V daném případě byly ceny nesprávně účtovány inspektorům ČOI, kteří neměli vůli uzavřít kupní smlouvu, a z důvodu zdánlivosti tak k jejich jednání nebylo možné přihlédnout.

Dále žalobce namítal, že jednání popsané ve výroku 2. prvostupňového rozhodnutí nebylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele, a nebyla tak naplněna kauzalita mezi obchodní praktikou a obchodním rozhodnutím spotřebitele. Z napadeného rozhodnutí pak bylo dle žalobce zřejmé, že žalovaný považoval každé jednání, které bylo v rozporu s požadavkem odborné péče, za způsobilé podstatně ovlivnit obchodní rozhodnutí spotřebitele. Skutečnost, že se žalovaný tímto aspektem jednání žalobce nezabýval, způsobila dle jeho názoru nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Pro případ, že by krajský soud napadené rozhodnutí nezrušil, dále žalobce navrhoval, aby soud pokutu uloženou žalobci z důvodu zjevné nepřiměřenosti snížil. V této souvislosti namítal, že došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. V neprospěch byla u správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele dle žalobce přičtena jednak celková výše újmy, jednak neodstranitelnost dané újmy. U správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele nebylo dle žalobce možné posoudit jako přitěžující okolnost hrozbu přímé finanční újmy spotřebitele. K tíži žalobce bylo dále dvakrát hodnoceno, že se nejednalo o první porušení povinnosti, a to konkrétně na str. 13 a 16 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V neprospěch žalobce dále správní orgány přihlídkly při hodnocení správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele k výši rozdílu v účtování a dále ke skutečnosti, že u některých produktů došlo k jejich předražení o 39 % – 100 %, přičemž rozdíl v účtování byl v neprospěch žalobce již jednou přičten. Dle názoru žalobce navíc správní orgány neodůvodnily, proč hranice 39 % představuje zlom pro hodnocení jednání žalobce jako zvlášť přitěžujícího. Z toho důvodu bylo nutno úvahu správního orgánu I. stupně hodnotit jako nepřezkoumatelnou. Nadto se správní orgány vůbec nezabývaly okolnostmi, za nichž byly správní delikty žalobcem spáchány.

Žalobce také namítal, že výše uložené pokuty neodpovídá pokutám ukládaným v obdobných případech, a poukazoval na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterými byly ukládány pokuty za stejné správní delikty. V neposlední řadě žalobce upozorňoval na to, že pokud správní orgány vycházely z toho, že žalobce spáchal předmětné správní delikty z nedbalosti, bylo tuto skutečnost snižující závažnost správních deliktů nutné při ukládání sankce hodnotit ve prospěch žalobce.

S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce v závěru žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení. Pro případ, že by krajský soud napadené rozhodnutí nezrušil, navrhl žalobce, aby napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že pokutu uloženou žalobci sníží na 100 000 Kč a žalovanému uloží povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě trval na právní kvalifikaci jednání žalobce popsaného ve výrokové části 1. prvostupňového rozhodnutí jakožto porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Při kontrolních nákupech vystupovali

inspektoři ČOI v postavení spotřebitelů a nákup provedli tak, jak by ho činil samotný spotřebitel. Skutečnost, že následně došlo ke stornování nákupu, nemohla dle žalovaného na uvedené právní kvalifikaci nic změnit.

Ve vztahu k naplnění znaků generální klauzule nekalých obchodních praktik žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že na základě deklarované výhody (tj. „při odhalení nesprávné ceny bude spotřebiteli vrácen rozdíl mezi deklarovanou a účtovanou cenou a navíc spotřebitel obdrží poukázku v hodnotě 50 Kč na další nákup“) se mohl spotřebitel rozhodnout pro nákup u žalobce, pokud by však věděl, že poukázku neobdrží, u žalobce by nenakoupil.

Dále se žalovaný vyjádřil k žalobním námitkám týkajícím se způsobu stanovení a výše pokuty za předmětné správní delikty. Uvedl, že zásada zákazu dvojího přičítání dle jeho názoru porušena nebyla a žádné skutečnosti nebyly žalobci přičteny v neprospěch opakovaně. Pokud šlo o námitku, že pokuta uložená žalobci neodpovídala pokutám ukládaným v obdobných případech, bylo dle žalovaného především nutné porovnávat případy svou závažností podobné. Závažnost případů, na které žalobce odkázal v žalobě, byla však různá, přičemž výše pokut v daných případech odpovídala těmto rozdílům v závažnosti. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž k jednotlivým bodům obsaženým ve vyjádření žalovaného zopakoval svou argumentaci uvedenou v podané žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žalobce v podané žalobě nečinil sporným a nezpochybňoval, že se dopustil správními orgány vytýkaného jednání a jednotlivých správních deliktů. Tvrdil však, že žalovaný toto jednání nesprávně právně kvalifikoval, nesprávně interpretoval právní normy a na základě toho pak žalobci uložil nepřiměřeně vysokou pokutu.

Žalobce v podané žalobě nejprve namítal nesprávnou kvalifikaci jednání popsaneho ve výroku 1. rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Toto jednání mělo být dle jeho názoru kvalifikováno jako porušení ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jelikož ve vztahu k inspektorům ČOI nedošlo ke sjednání kupní ceny, a v důsledku toho tedy ani nemohlo dojít k jejímu nesprávnému účtování.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodávajících výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu. Podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3 tohoto zákona.

Podle ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Podle § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 tohoto zákona.

Podle ustanovení § 8 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o kontrole“), jsou kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly oprávněni provádět kontrolní nákupy.

Krajský soud v této souvislosti uvádí, že dodržování povinností vyplývajících prodávajícím ze zákona o ochraně spotřebitele je kontrolováno prostřednictvím inspektorů ČOI. Ti jsou ke kontrolám oprávněni dle zákona o kontrole, který stanovuje práva a povinnosti kontrolujících tak, aby bylo možné zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady. Inspektoři ČOI tedy jsou oprávněni mj. provádět kontrolu dodržování povinností stanovených v ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, tedy i povinnosti při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat ceny. Ověření správnosti účtování probíhá využitím oprávnění kontrolujících podle ustanovení § 8 písm. b) zákona o kontrole provádět kontrolní nákupy. Při kontrole tak za účelem ověření správnosti účtování provedou inspektoři ČOI kontrolní nákup vybraných výrobků, které pokladní účtuje. Po uskutečnění kontrolního nákupu a vydání pokladního dokladu o zakoupení výrobků se inspektoři ČOI prokážou služebními průkazy. Po ověření správnosti účtování následně

vrátí inspektoři ČOI výrobky z kontrolního nákupu zpět do prodeje a zaplacená částka za kontrolní nákup je vrácena inspektorům ČOI.

Pokud se tedy jedná o výše uplatněnou námitku žalobce, krajský soud se ztotožňuje s právní kvalifikací jednání žalobce provedenou žalovaným. Jednání žalobce popsané ve výroku 1. prvostupňového rozhodnutí nelze kvalifikovat jinak než jako porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, jelikož se žalobce tímto jednáním dopustil nesprávného účtování cen při prodeji výrobků. Tuto kvalifikaci nemůže ovlivnit skutečnost, že nesprávné účtování bylo zjištěno nikoli ve vztahu k samotným spotřebitelům, ale ve vztahu k inspektorům ČOI, kteří jsou ve smyslu § 8 písm. b) oprávněni provádět kontrolní nákupy a a v tomto postavení také uzavírají kupní smlouvu. Při kontrolním nákupu byli inspektoři ČOI v posuzovaném případě na prodejně seznámeni s cenami výrobků prostřednictvím cenovek uvedených u zboží, následně však u pokladny byla účtována cena jiná, čímž došlo k nesprávnému účtování. Porušení povinnosti stanovené zákonem o ochraně spotřebitele tak bylo jasně prokázáno (což žalobce ostatně ani nerozporeval), a bylo také správně kvalifikováno. Krajský soud pro úplnost dodává, že pokud by inspektoři ČOI nebyli oprávněni provádět kontrolní nákupy se stejnými účinky jako samotní spotřebitelé, postrádala by kontrola dodržování povinností stanovených v § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele zcela svůj smysl. Tuto žalobní námitku tedy krajský soud pokládal za nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že jeho jednání popsané ve výroku 2. prvostupňového rozhodnutí, ve znění napadeného rozhodnutí žalovaného, nenaplněovalo znaky nekalé obchodní praktiky ve smyslu generální klauzule obsažené v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Především dle jeho názoru nešlo o jednání způsobilé podstatně ovlivnit obchodní rozhodnutí spotřebitele. V této souvislosti navíc namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož správní orgány se tímto aspektem, který tvoří nedílnou součást skutkové podstaty daného správního deliktu, vůbec nezabývaly.

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Nekalou obchodní praktikou se podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele rozumí obchodní praktika, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.

Citovaný § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je generální klauzulí nekalých obchodních praktik. V § 5 a § 5a zákona o ochraně spotřebitele jsou pak upraveny dva

nejběžnější typy nekalých obchodních praktik, a to klamavé a agresivní obchodní praktiky. Přílohy č. 1 a č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele obsahují výčet jednání, která je třeba vždy považovat za nekalá.

Vztahem mezi generální klauzulí nekalých obchodních praktik, speciálními ustanoveními v § 5 a § 5a zákona o ochraně spotřebitele a přílohami č. 1 a č. 2 tohoto zákona se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, kde objasnil, že při zjišťování, zda je obchodní praktika zakázaná podle zákona o ochraně spotřebitele, se uplatní postup od nejspecifičtějšího k nejobecnějšímu. Správní orgán má proto nejprve posuzovat, zda dotčená obchodní praktika spadá do výčtu nekalých obchodních praktik v příloze č. 1 (klamavé obchodní praktiky) nebo č. 2 (agresivní obchodní praktiky) tohoto zákona, přičemž v případě nekalých obchodních praktik zde uvedených není třeba provádět hodnocení jednotlivých znaků podle § 4, § 5 nebo § 5a zákona o ochraně spotřebitele, neboť praktiky vyjmenované v těchto přílohách jsou nekalé za všech okolností. Pokud dotčenou praktiku nelze podřadit žádné ze zakázaných praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 citovaného zákona, posuzuje, zda tato představuje klamavou či agresivní obchodní praktiku dle § 5 nebo § 5a. Až pokud správní orgán usoudí, že se nejedná o klamavou ani agresivní obchodní praktiku, položí si otázku, zda ono jednání naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky dle generální klauzule (§ 4 odst. 1 citovaného zákona).

V souvislosti se shora uvedeným je pak nezbytné zdůraznit, že právní úprava nekalých obchodních praktik v § 4, § 5 a § 5a zákona o ochraně spotřebitele je výsledkem implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (dále jen „směrnice“ nebo též „směrnice o nekalých obchodních praktikách“). Podle konstantní judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) jsou všechny orgány členských států, včetně soudů, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v souladu se zněním a účelem směrnice či jiného právního předpisu Evropské unie, k jejichž implementaci slouží (srovnej např. rozsudek SDEU ze dne 13. 11. 1990, věc C-106/89, *Marleasing SA proti La Comercial Internacional de Alimentacion SA*). Obdobně též Ústavní soud dospěl ve své rozhodovací činnosti k závěru, že povinností soudní moci je aplikovat a interpretovat vnitrostátní právo eurokonformním způsobem, tj. při více výkladových metodách volit tu, která bude v souladu s právem Evropské unie (k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 7. 2015 ve věci sp. zn. III. ÚS 1996/13, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Zatímco směrnice o nekalých obchodních praktikách výslovně stanovuje, že jedním ze znaků klamavých obchodních praktik je to, že tato jednání či opomenutí způsobují nebo mohou způsobit, že průměrný spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil (viz čl. 6 a čl. 7 směrnice), český zákonodárce při její implementaci opomenul tento znak v § 5 zákona o ochraně spotřebitele explicitně zmínit. Ačkoli tedy doslovné znění a výklad ustanovení § 5 zákona o ochraně spotřebitele navozuje dojem, že již pouhé uvedení nepravdivého údaje [§ 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona], opomenutí uvést důležitý údaj [§ 5 odst. 1 písm. c) tohoto zákona], aj. je samo o sobě nekalou obchodní praktikou, a to bez ohledu na to, zda takto došlo nebo mohlo dojít k ovlivnění spotřebitelova

rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 62, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že takovou interpretaci je nutno odmítnout, neboť v oblasti ochrany spotřebitele musí být tento vždy na prvním místě. Nejvyšší správní soud uvedl, že nesporným cílem směrnice o nekalých obchodních praktikách je zajištění vysoké společné úrovně ochrany spotřebitelů (bod 23. preambule), tedy ochrana před následky nekalých obchodních praktik, jež přímo poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů (bod 6. preambule). V souladu s těmito cíli je pak nezbytné § 5 zákona o ochraně spotřebitele interpretovat i aplikovat. Nejvyšší správní soud proto v uvedeném rozsudku doplnil svou úvahu o nutnosti postupu od nejspecifičtějšího k nejobecnějšímu tak, že správní orgány jsou povinny vedle samotné existence klamavé obchodní praktiky prokázat také její způsobilost podstatně ovlivnit rozhodování průměrného spotřebitele do té míry, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

V nyní souzené věci bylo žalobci kladeno za vinu naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele porušením právní povinnosti uvedené v § 4 odst. 3, v návaznosti na § 5 odst. 1, téhož zákona tím, že dne 18. 8. 2014 v prodejně Albert č. 016 - Slatina, Jihomoravské náměstí 1, Brno, uvedl pro spotřebitele nepravdivý údaj, když deklaroval při nesprávním účtování jako omluvu obdržení poukázky na příští nákup v hodnotě 50 Kč. Tento svůj závazek přitom nesplnil, neboť poté, co byl spotřebitelem upozorněn na nesprávné účtování výrobku Baterie High Energy AAA/4, poukázku mu nevydal a vyplatil pouze rozdíl mezi deklarovanou a účtovanou cenou. Dále se žalobce porušení této právní povinnosti dopustil také tím, že při kontrole dne 24. 9. 2014 v prodejně Albert č. 675, Hypermarket Kunovice, Tř. Vítězství 841, Kunovice, uvedl pro spotřebitele nepravdivý údaj, když deklaroval při nesprávním účtování jako omluvu obdržení poukázky na příští nákup v hodnotě 50 Kč. Tento svůj závazek však nesplnil, neboť poté, co byl spotřebitelem upozorněn na nesprávné účtování výrobku Fixy 18 ks, poukázku mu nevydal a vyplatil pouze rozdíl mezi deklarovanou a účtovanou cenou.

Krajský soud se přitom i v případě této žalobní námitky zcela ztotožňuje s provedeným hodnocením správních orgánů, že výše popsané jednání žalobce bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování průměrného spotřebitele do té míry, že tento mohl učinit či učinil obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Pojem rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci je definován v čl. 2 písm. k) směrnice o nekalých obchodních praktikách následujícím způsobem: „[R]ozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek produkt koupí, zaplatí za něj najednou nebo částečně, ponechá si jej nebo se jej zbaví anebo ve vztahu k němu uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání.“

Podle krajského soudu je s ohledem na citovanou směrnici o nekalých obchodních praktikách nutné pojem „rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci“ vykládat extensivně, což vyplývá i z pokynů Evropské komise, ve kterých je na str. 22 výslovně uvedeno, že „znění použité v čl. 2 písm. k) směrnice [o nekalých obchodních praktikách] naznačuje, že definici je nutno vykládat široce a že by pojem ‚rozhodnutí o obchodní transakci‘ měl zahrnovat širokou škálu rozhodnutí, která spotřebitel učiní ve vztahu k určitému produktu nebo službě.“ Krajský soud dále poukazuje na bod 13. odůvodnění směrnice o nekalých obchodních praktikách, kde je stanoveno, že „[z]a účelem podpory důvěry spotřebitele by se obecný zákaz měl vztahovat

rovněž na nekalé obchodní praktiky jak mimo smluvní vztah mezi obchodníkem a spotřebitelem, tak i po uzavření smlouvy nebo během jejího plnění“. V souladu s tímto účelem citované směrnice konstatoval také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že jednání obchodníka může být hodnoceno jako nekalé, přestože se neuskutečnilo v rámci smluvního vztahu. Podstatným rysem nekalosti obchodní praktiky však je, že takové jednání výrazně zhoršilo, nebo mohlo zhoršit svobodnou volbu nebo chování spotřebitele, čímž způsobilo, nebo mohlo způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

V návaznosti na výše uvedené krajský soud uvádí, že daná obchodní praktika přitom byla způsobila podstatně ovlivnit chování a rozhodování spotřebitele, neboť jej mohl k nákupu v provozovně žalobce přesvědčit právě nabízený bonus za nesprávné účtování cen. Spotřebitel se na základě informace o bonusu za nesprávné účtování, kterou měl k dispozici již před nákupem (cedule s informací byla umístěna u vstupních dveří do prodejny), snadněji rozhodl pro nákup v provozovně žalobce, jelikož žalobce tímto prohlášením dával najevo skutečnost, že si na správném účtování cen dává záležet. Průměrný spotřebitel tak mohl nabýt dojmu, že pokud už v prodejně žalobce dojde k nesprávnému účtování cen, děje se tak ojediněle a výjimečně a pro ten případ bude za tuto chybu kompenzován poukázkou na další nákup. Průměrný spotřebitel se tak sice (jak poukazoval žalobce) může rozhodovat pro nákup u konkrétního prodávajícího primárně na základě dostupnosti prodejny a cenové úrovně, avšak nepochybně tak může činit též na základě jiných faktorů a skutečností, mezi které mohou patřit právě i určité výhody poskytované ze strany prodávajícího. Navíc v případě, kdy žalobce garantuje, že v jeho prodejnách zaplatí spotřebitel vždy tu cenu výrobku, která je uvedena na jeho cenovce nebo v letáku, působí tato výhoda na spotřebitele jako záruka správného účtování. Spotřebitel tedy může nabýt pocit, že v provozovnách žalobce je správnost účtování dodržována nadstandardně, a i tato skutečnost může podstatně ovlivnit jeho rozhodnutí nakupovat právě v této provozovně. Odhlédnout pak nelze ani od skutečnosti, že mohou existovat spotřebitelé, kteří se k žalobci vrací právě a toliko z důvodu nabízené výhody, tedy za účelem získání poukázky ve výši 50 Kč na další nákup.

K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti úvahy správního orgánu o způsoblosti jednání žalobce podstatně ovlivnit obchodní rozhodnutí spotřebitele pak krajský soud uvádí, že správní orgány se k naplnění znaků generální klauzule vyjádřily na str. 8 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a na str. 10 napadeného rozhodnutí. Na těchto místech se správní orgány vypořádaly s námitkami žalobce a srozumitelným způsobem uvedly, které skutečnosti vzaly při rozhodování za prokázané a které důvody je vedly k vyslovení závěrů obsažených v předmětných rozhodnutích. Ani namítanou nepřezkoumatelnost tedy krajský soud v daném případě neshledal.

Pro úplnost pak krajský soud doplňuje, že při posuzování naplnění znaků klamavé obchodní praktiky podle § 5 zákona o ochraně spotřebitele není namístě zkoumat, zda je taková praktika rovněž v rozporu s požadavky náležité odborné péče, neboť tak směrnice o nekalých obchodních praktikách ve svých čl. 6 a 7 ani interpretované ustanovení zákona o ochraně spotřebitele výslovně nestanovuje (k tomu srovnej rozsudek SDEU ze dne 19. 9. 2013, věc C-435/11, *CHS Tour Services GmbH proti Team4 Travel GmbH*; a dále

shodně též již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 62, dostupný na www.nssoud.cz).

Namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného pak bylo možno dovodit též z formulace žalobních námitek obsažených pod bodem IV. žaloby, v rámci kterého žalobce namítal, že odůvodnění výše sankce v napadeném i v prvostupňovém rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, neboť z něj není možné zjistit, co vedlo správní orgány k uložení sankce v dané výši.

V obecné rovině krajský soud k námitce nepřezkoumatelnosti na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se při určení výměry pokuty, přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Výše uložené pokuty je výsledkem správního uvážení žalovaného. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít, to znamená, že správní orgán se musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná) - v nyní posuzované věci tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání a jeho následkům a okolnostmi, za nichž byl spáchán, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z odůvodnění rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění výše uložené pokuty je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný při stanovení výše sankce veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Správní orgány se zabývaly všemi aspekty závažnosti předmětných správních deliktů a při stanovení výše pokuty přihlédly jak ke způsobu spáchání správních deliktů a k jejich následkům, tak i k okolnostem, za nichž byly tyto správní delikty spáchány. Pokud správní orgány v odůvodnění konkrétně výraz „okolnost“ nepoužily, neznamená to, že by v daném případě nepřihlédly ke všem kritériím závažnosti správního deliktu. Ani v tomto

ohledu tedy krajský soud namítanou nepřezkoumatelnost neshledal a mohl přistoupit k posouzení dalších v žalobě uplatněných námitek.

Žalobce dále v podané žalobě navrhoval snížení pokuty dle § 78 odst. 2 s. ř. s., jelikož uložená pokuta byla dle jeho názoru uložena ve zjevně nepřiměřené výši, a to z následujících důvodů. Žalobce namítal, že žalovaný porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, když ve vztahu ke správnímu deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele hodnotil v neprospěch žalobce celkovou výši újmy spotřebitele a zároveň neodstranitelnost této újmy. Problematicnost odstranění újmy je však dle žalobce nesprávnému účtování cen vlastní a je zahrnuta ve skutkové podstatě daného správního deliktu.

Krajský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že by aspekt „neodstranitelnosti“ újmy spotřebitele byl zahrnut již ve skutkové podstatě správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, dle kterého se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje zboží - v nyní souzeném případě povinnost správně účtovat ceny. Způsob odstranění újmy, která nesplněním takové povinnosti vzniká spotřebiteli, není možné považovat za součást skutkové podstaty daného správního deliktu. K prodeji zboží a účtování cen navíc dochází různými způsoby, kdy právě možnost napravit chyby v účtování a odstranit újmu spotřebitele se může v jednotlivých případech lišit. Příkladem může být právě rozdíl mezi samoobslužným prodejem a prodejem zboží s obsluhou. V případě samoobsluhy je na spotřebiteli, aby si ceny zboží během nákupu zapamatoval a následně překontroloval na účtence. Účtenka však dokládá pouze ceny, za které bylo zboží účtováno. O cenách, které byly uvedeny na cenovce výrobku na prodejní ploše provozovny, nemá následně spotřebitel takový přehled jako např. v případě pultového prodeje s obsluhou, a tedy jeho šance nárokovat rozdíl v účtování jsou tímto sníženy. Zohledněním této okolnosti spáchání daného správního deliktu se tedy správní orgány nedopustily dvojího přičítání v neprospěch žalobce.

Žalobce dále upozorňoval na porušení zákazu dvojího přičítání také ve vztahu ke správnímu deliktu dle § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele, přičemž namítal, že žalovaný hodnotil v neprospěch žalobce hrozbu přímé finanční újmy, která je však dle jeho názoru již součástí skutkové podstaty uvedeného správního deliktu.

K takto uplatněné žalobní námitce krajský soud uvádí, že v případě, kdy prodávající poskytuje informaci o ceně v rozporu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele (zde za situace, kdy informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti), pak je s porušením této právní povinnosti z povahy věci spojen následek v podobě hrozby vzniku majetkové újmy. Z hlediska určení výměry pokuty je však nutno hodnotit nejen to, jaké následky byly správním deliktem způsobeny, ale též jakou měly intenzitu (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 25/2006 - 78, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný tak v neprospěch žalobce nehodnotil samotný znak hrozby finanční újmy jako takové, nýbrž její individualizovanou výši, vyjadřující právě intenzitu daného následku. Ani tímto hodnocením tak žalovaný neporušil zákaz dvojího přičítání.

Dle názoru žalobce správní orgán I. stupně opakovaně přičetl v jeho neprospěch také skutečnost, a to na str. 13 a 16 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že se v nyní posuzovaném případě nejednalo o první porušení povinnosti ze strany žalobce.

K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že na str. 13 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se správní orgán I. stupně vypořádal s argumenty žalobce obsaženými v jeho vyjádření ze dne 6. 1. 2016. Následně na str. 16 prvostupňového rozhodnutí pouze jednou zohlednil v neprospěch žalobce skutečnost, že se žalobce porušení daných právních povinností dopustil již v minulosti. Tato okolnost tedy byla správním orgánem I. stupně v neprospěch žalobce přičtena pouze jednou.

Dle názoru žalobce byl opakovaně [ve vztahu ke správnímu deliktu dle § 27 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele] přičten také rozdíl v účtování ve výši 594,90 Kč a následně skutečnost, že u některých výrobků došlo k jejich předražení o 39 % - 100 %. Žalovaný navíc v této souvislosti neodůvodnil, proč hranice 39 % představuje zlom, od kterého je nutné jednání žalobce hodnotit jako zvlášť přitěžující.

Ani těmito námitkám však krajský soud nepřisvědčil. Dle krajského soudu žalovaný nejprve zohlednil celkovou újmu způsobenou spotřebiteli nesprávným účtováním (tj. že rozdíl v ceně činil nikoli nepatrnou částku v řádu desítek korun, ale téměř ve výši 600 Kč) a dále pak u některých jednotlivých výrobků zohlednil také míru jejich „*předražení*“. Jedná se přitom o dva rozdílné aspekty následku správního deliktu, kdy ve vztahu k míře předražení správní orgán opět hodnotil intenzitu následku způsobeného předmětným správním deliktem. Předražení nižší než 39 % správní orgán nehodnotil ani ve prospěch ani k tíži žalobce; míru předražení mezi 39 % a 100 % pak hodnotil jako okolnost zvlášť přitěžující. Ani zvolenou dolní procentní hranici (39 %) přitom nelze pokládat za hodnotu excesivní či vybočující z mezí správního uvážení. Navýšení ceny v důsledku nesprávného účtování o více než třetinu je možno pokládat za navýšení natolik výrazné a citelné z hlediska dopadů na spotřebitele, že správním orgánům nelze vytýkat, pokud k této okolnosti při rozhodování o výši pokuty přihlédly.

Žalobce v podané žalobě namítal také porušení zásady legitimního očekávání, když v roce 2014 byla jeho přímým konkurentům za stejné správní delikty jako v nyní posuzovaném případě uložena pokuta v průměrné výši 274 000 Kč. Na základě dat z příložených správních rozhodnutí žalovaného bylo dle jeho názoru patrné, že žalobci byla v tomto konkrétním případě uložena pokuta nepřiměřeně vysoká.

V této souvislosti předně krajský soud připomíná, že správní orgány jsou v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu povinny dbát, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada nastoluje pro podmínky veřejné správy požadavek vytváření ustálené rozhodovací praxe, jež by měla být měněna jen v odůvodněných případech. Již přitom bylo uvedeno výše, že ukládání sankcí za správní delikt, tedy i rozhodování o jejich výši, se děje v rámci správního uvážení (diskrečního práva), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dále v této souvislosti vyplývá,

že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem (k tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53 nebo ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Ačkoli žalobce netvrdil konkrétní skutkové okolnosti jednotlivých případů, v nichž by dle jeho názoru měl správní orgán I. stupně na základě stejných či podobných skutkových okolností jako v nyní souzeném případě rozhodnout rozdílně, krajský soud z obsahu přiložených rozhodnutí zjistil, že správní orgán I. stupně pravomocným příkazem ze dne 7. 2. 2014, č. j. ČOI 15250/14/3000/P/M, uložil pokutu ve výši 5 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele (nesprávně uvedena měrná cena u dvanácti druhů výrobků při jedné kontrole). Pravomocným příkazem ze dne 29. 1. 2014, č. j. ČOI 11593/14/3000/P/Hv, uložil správní orgán I. stupně po kontrole ve dvou prodejnách úhrnnou pokutu ve výši 25 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (nesprávné účtování jednoho výrobku s rozdílem 10 Kč v neprospěch spotřebitele), dále správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele (chybějící informace o ceně u pěti druhů výrobků, informace o ceně, která budila zdání, že je nižší, než jaká ve skutečnosti je u tří druhů výrobků) a podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele (záruční list neobsahoval délku záruky). Pravomocným rozhodnutím ze dne 5. 2. 2014, č. j. ČOI 14357/14/3000/R/Hv, uložil správní orgán I. stupně po jedné kontrole pokutu ve výši 35 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (nesprávné účtování u jednoho výrobku s rozdílem 35 Kč v neprospěch spotřebitele). Pravomocným příkazem ze dne 17. 3. 2014, č. j. ČOI 29684/14/3000/P/Hv, uložil správní orgán I. stupně po jedné kontrole pokutu ve výši 100 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (nesprávné účtování u jednoho výrobku s rozdílem 80 Kč v neprospěch spotřebitele) a podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele (informace o ceně, která budila zdání, že je nižší, než jaká ve skutečnosti je, u tří druhů výrobků). Pravomocným rozhodnutím ze dne 22. 8. 2014, č. j. ČOI 92339/14/3000/P/Min, uložil správní orgán I. stupně po kontrole v devíti prodejnách úhrnnou pokutu ve výši 100 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (nesprávné účtování u jednoho výrobku s rozdílem 27 Kč a 72 Kč v neprospěch spotřebitele) a podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele (chybějící informace o ceně v sedmi prodejnách). Pravomocným rozhodnutím ze dne 22. 4. 2014, č. j. ČOI 45197/14/3000/R/Mach, uložil správní orgán I. stupně po kontrole ve dvou prodejnách úhrnnou pokutu ve výši 350 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (nesprávné účtování u čtyř druhů výrobků s rozdílem 111 Kč a u jednoho výrobku s rozdílem 100 Kč v neprospěch spotřebitele) a podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele (informace o ceně, která budila zdání, že je nižší, než jaká ve skutečnosti je u patnácti druhů výrobků). Pravomocným rozhodnutím ze dne 17. 1. 2014, č. j. ČOI 3216/14/3000/P/Mach, uložil správní orgán I. stupně po kontrole v osmi prodejnách úhrnnou pokutu ve výši 400 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (nedodržení deklarované hmotnosti, nesprávné účtování cen výrobků s celkovým rozdílem 279 Kč v neprospěch spotřebitele) a podle

ustanovení § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele (neuvedení informace o ceně u pěti druhů výrobků, informace o ceně, která budila zdání, že je nižší, než jaká ve skutečnosti je u šestnácti druhů výrobků, informace o poskytnutých slevách nebyla pravdivá ve dvou případech). Pravomocným rozhodnutím 13. 10. 2014, č. j. ČOI 111255/14/3000/R/Mach, uložil správní orgán I. stupně po kontrole v šesti prodejnách úhrnnou pokutu ve výši 500 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (nesprávné účtování cen výrobků s celkovým rozdílem 386,50 Kč v neprospěch spotřebitele), podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele (neuvedení informace o ceně u sedmi druhů výrobků, informace o ceně, která budila zdání, že je nižší, než jaká ve skutečnosti je u jednoho výrobku, informace o poskytnutých slevách nebyla pravdivá v jednom případě) a podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (uvedení nepravdivého údaje). Pravomocným rozhodnutím ze dne 16. 7. 2014, č. j. ČOI 78809/14/3000/R/Mach, uložil správní orgán I. stupně po kontrole v osmi prodejnách úhrnnou pokutu ve výši 950 000 Kč pro spáchání správního deliktu dle ustanovení 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (nesprávné účtování cen výrobků s celkovým rozdílem 705,60 Kč v neprospěch spotřebitele) a podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele (neuvedení informace o ceně u devíti druhů výrobků, informace o ceně, která budila zdání, že je nižší, než jaká ve skutečnosti je u čtyřiceti dvou druhů výrobků).

Jak již bylo řečeno výše, správní orgány jsou povinny rozhodovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Při stanovení výše pokuty jsou však správní orgány povinny ve smyslu shora uvedených zákonných kritérií posoudit závažnost správního deliktu a stanovit pokutu v takové výši, aby plnila represivní i preventivní funkci. V souladu se zásadou individualizace trestu jsou pak správní orgány povinny zohlednit všechna specifika daného případu. Z výše popsáných rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že tento postupoval v souladu s těmito zásadami. Ze vzájemného porovnání shora uvedených případů s nyní posuzovanou věcí žalobce je zřejmé, že závažnost těchto jednotlivých případů je různá, a tedy bylo nutné také individualizovat výši uložené sankce. Rozdíly v uložených pokutách se dle krajského soudu odvíjejí od specifik jednotlivých případů a závažnosti jednotlivých správních deliktů. V daném případě tedy není možné přijmout argumentaci žalobce o nepoměru mezi výší pokuty uložené v nyní posuzovaném případě a průměrnou výší pokuty uložené za stejné správní delikty ČOI v roce 2014.

Žalobce dále souhlasil ani s názorem žalovaného, že předmětné správní delikty jsou nejčastěji páčány z nedbalosti, což ovšem dle jeho názoru nic nemění na faktu, že taková skutečnost snižuje závažnost správního deliktu, a tedy bylo nutné k ní přihlédnout při stanovení výše pokuty jako k polehčující okolnosti.

Krajský soud v této souvislosti pokládá za nutné opětovně připomenout, že rozhodování o výši sankce za správní delikt se děje v rámci diskrečního práva správního orgánu, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených mezích. Správní orgány v nyní souzeném případě podrobně hodnotily závažnost předmětných správních deliktů a přihlédly ke všem jejím aspektům. Dále konstatovaly, že dané správní delikty jsou typicky páčány z nedbalosti, aniž by ovšem blíže zkoumaly, zda tomu tak v nyní

posuzovaném případě skutečně bylo. Proto skutečnost, že správní orgány v daném případě nedbalost neposuzovaly ani jako okolnost v neprospěch či ve prospěch žalobce, nelze hodnotit jako svévolné rozhodování vybočující z mezí správního uvážení.

Krajský soud závěrem doplňuje, že předložil-li žalobce krajskému soudu jako důkaz článek *Segmentace nakupujících: Příležitost pro nasycený trh*, krajský soud vzhledem k výše uvedeným závěrům týkajícím se naplnění generální klauzule nekalých obchodních praktik dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele pokládal provedení takto navrhaného důkazu za nadbytečné.

Krajský soud tedy uzavírá, že pokud jde o úvahy žalovaného ohledně výše uložené pokuty, tyto považuje za přezkoumatelné a z pohledu jednotlivých okolností, jež byly váženy, také za zákonné, nikterak se nevymykající, nepřekračující a nezneužívající meze správního uvážení. Rozdíl mezi horní hranicí výše pokuty a následně uloženou sankcí svědčí o tom, že žalovaný přistupoval k nyní souzenému případu individuálně. Krajský soud tedy nepřisvědčil námitkám žalobce týkajícím se uložené sankce a nepřistoupil ani k jejímu snížení dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud tedy zdejší soud z důvodů uvedených výše neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemohl dovodit, že by pokuta byla uložena ve *zjevně nepřiměřené* výši, což je zákonnou podmínkou pro její snížení nebo úplné upuštění od ní.

Dle krajského soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil všechny skutečnosti, které podle zdejšího soudu zohlednit měl, a výsledek jeho úvah - co do výše uložené pokuty - je zjištěným okolnostem přiměřený. Krajský soud proto ani tento návrh žalobce neshledal důvodným.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu